

ความหมาย

เสียงวรรณยุกต์ หมายถึง เสียงที่มีระดับสูงต่ำ และเราจะได้ยินไปพร้อมกับเสียงสระบางที่เป็นเสียงสูง บางทีก็เป็นเสียงต่ำ บางทีก็เป็นเสียงที่อยู่ระหว่างเสียงสูงกับเสียงต่ำ บางทีก็เป็นเสียงต่ำแล้วค่อย ๆ เลื่อนขึ้นไปสู่เสียงสูง

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยนั้นว่ามีความสำคัญ เพราะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไปได้ เช่น เสื่อ มีความหมายอย่างหนึ่ง เสื่อ มีความหมายอย่างหนึ่ง แต่เสียงที่มีระดับสูงต่ำในบางภาษาไม่ได้ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป

วรรณยุกต์ในภาษาไทย มี ๔ รูป มี ๕ เสียง ดังนี้

รูปวรรณยุกต์

๑. รูปเอก (')	เช่น	คำที่รูปวรรณยุกต์เอก ในคำ ไข่ บ่อ ปลา
๒. รูปโท (˘)	เช่น	คำที่มีรูปวรรณยุกต์โท ในคำ กล้า คำ ม้า
๓. รูปตรี (ˆ)	เช่น	คำที่มีรูปเสียงวรรณยุกต์ตรี ในคำ โต๊ะ เปรี้ยะ กัก
๔. รูปจัตวา (˙)	เช่น	คำที่มีรูปเสียงวรรณยุกต์จัตวา ในคำ เก่ง แจ่ว ก๋วยเตี๋ยว

เสียงวรรณยุกต์

๑. เสียงสามัญ	เช่น	คำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในคำ คลอง จาน ดาว เฟื่อง
๒. เสียงเอก	เช่น	คำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในคำ ไข่ บ่อ กัด จิต
๓. เสียงโท	เช่น	คำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในคำ กล้า ปลา มาก เมฆ
๔. เสียงตรี	เช่น	คำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในคำ คำ ม้า ลัด เปรี้ยะ
๕. เสียงจัตวา	เช่น	คำที่มีเสียงวรรณยุกต์ในคำ จำ ขอ หมอ เก่ง

ข้อสังเกต เสียงวรรณยุกต์ที่มีอยู่ในพยางค์หรือคำต่าง ๆ ที่เราออกเสียงนั้นมิได้ตรงกับรูปวรรณยุกต์ที่เห็นในตัวเขียนเสมอไป เช่น รู้ เป็นคำที่มีรูปวรรณยุกต์โท แต่ออกเสียงวรรณยุกต์ตรี

ระบบวรรณยุกต์ของไทยมีความสัมพันธ์กับอักษรสูง กลาง ต่ำ และคำเป็น - คำตาย มาก การศึกษาเรื่องวรรณยุกต์จึงต้องศึกษาไปพร้อม ๆ กับ อักษร ๓ หมู่ หรือไตรยางศ์

อักษรสูง มี ๑๑ ตัว ได้แก่ ข ฃ ฉ ฐ ถ ผ ฝ ศ ษ ส ห ผี ผาก ฤง ข้าว (ข) สาร เศรษฐี ให้ ฉัน

อักษรกลาง มี ๙ ตัว ก จ ฎ ฏ ด ต บ ป อ ไก่ จิก เต็ก (ฎ) ตาย (ฏ) บน ปาก โอง

อักษรต่ำ มี ๒๔ ตัว แบ่งเป็นอักษรต่ำเดี่ยว มี ๑๐ ตัว ได้แก่ ง ญ น ณ ม ย ร ล ห ว ู ุใหญ่ นอน อยู่ ณ ริม วัด โม ฬี โลก

อักษรต่ำคู่ มี ๑๔ ตัว ได้แก่

อักษรต่ำ	อักษรสูง
ค ค	ช ช
ช ฉ	ฉ ฉ
ช	ศ ษ ส
ฃ ฌ ฑ ฒ	ฐ ฏ
พ ภ	ผ
ฟ	ฝ
ฮ	ห